

Forrás

14. évf. 6. szám
2017. június 18.

a b i a i e g y h á z k ö z s é g h í r l e v e l e

O salutaris Hostia

A lámpa nem arra való, hogy véka alá tegyék! Ezen az ünnepen, amikor a szentségi Jézust ünnepli az Egyház, és virág-szőnyegen, körmenetben, a templom falain kívülre vonulva nyilvánvalóvá tesszük, hogy a Megváltónk kenyérszínben is velünk van, eszünkbe juthat Jézus szava a tartóra tett lámpásról. A mi világosságunkat, Jézus Krisztust nem rejtgetjük, nem takarjuk el, Őt a mai ünnepen megmutatjuk a világnak, és ahogy a körmenetben haladva utána lépkedünk, nyíltan, ország-világ előtt vállaljuk, hogy keresztények, azaz Krisztus-követők vagyunk. Voltak idők, amikor ez nem volt nyíltan vállalható. A keresztények kazamatákban rejtőzve vagy családi házakban zárt ajtók mögött ünnepelték a szentmisében megjelenő Jézus Krisztust. De ugyanakkor ezek voltak azok az idők is, amikor inkább életüket áldozták a keresztény hívek, és vállalták a szörnyű kínhalált, mint-hogy megtagadják a hitüket, és elforduljanak Jézustól. Emlékszem egy jelentre Roland Joffé híres filmjéből, a Misszióból, amikor Gabriel, a jezsuita szerzetes körmenetet tart a frissen megtért indiánjaival, miközben a misszió elpusztulására törekvő katonák sortűzzel, ágyúval lövik a békés menetet. Amikor Gabrielt halálos lövés éri, egy indián veszi föl a szentségmutatót, és viszi tovább az oltáriszentséget. Nagyon megrendített ez a jelent. Egy vadembernek, aki néhány hónappal azelőtt még csak nem is hallott a kereszténységről, annyira fontos az Eucharisztia, hogy halott papja után a veszéllyel mit

sem törődve tovább hordozza a szentségi Jézust. Aztán ott van a ministránsok védőszentje, Szent Tarzícusz is, aki az Oltáriszentséget védve, Krisztushoz való hűsége által lett tagja a mártírok népes seregének. És ő sem az egyetlen, van még megannyi szent, akiknek fontosabb volt a kenyér és bor színében megjelenő Jézus, mint a földi élet.

Egy katolikus ember életében kiemelt helye van ennek a szentségnek. Amikor magunkhoz vesszük, nemcsak Jézussal lépünk egységre, olyan közel engedve Őt magunkhoz, amennyire csak lehetséges, hanem egymással is, mert annak az egy kenyérnek egy kis darabja hozzám, a másik része az utánam jövő áldozóhoz kerül, és így tovább. Mi, közösen, akik ennek az asztalközösségnek a tagjai vagyunk, így válunk egy testté, Jézus titokzatos testévé, Egyházzá.

A szentáldozáskor nagyon szép, meghitt pillanat, amikor sorra kerülünk, és szemben, négy szemközt leszünk a pappal vagy az áldoztató akolitussal. Ő felemeli a szentostyát, és hitvallást tesz: „*Krisztus teste*”, mi pedig szintén kinyilvánítjuk hitünket: „*Amen*” A közösen megvallott hitünk a jelenlévő Krisztusban szintén ezt a közösségi érzést erősíti.

Úrnapja ezért tényleg nagy ünnepe a közösségeknek. Amint körülhordozzuk Őt, és énekelve követjük, nagy pompával ünnepelünk, egymást is megerősítjük: nem vagyunk egyedül! Velünk van Jézus, és általa együtt vagyunk mi! Deo Gratias!

G. Á.

Elsőáldozás és bérmálkozás

Május 21-én vasárnap a fél 10-es szentmisében az egyházközség harmadikos hittanosai elsőáldozók lettek. A szentmisén megújították keresztségi fogadalmukat, majd a szentáldozás előtt rövid imádsággal köszöntötték a szentségi Úr Jézust. A szentmisét hagyományosan agapé követte. Imádkozunk elsőáldozóinkért, hogy ezt az elsőáldozást hétre újabb és újabb találkozás kövesse a kenyér színben jelenlévő Megváltónkkal. Elsőáldozóink: *Balogh Barbara, Eperjesi Júlia, György Emma, Hodosi Dóra, Jakab Csenge, Lehoczky Gáspár, Rein-Keresztes Zente, Szi-Benedek Kitti, Szijártó Bertalan, Tallér Hanga, Vadász Kristóf, Várszegi Örs és Zachár Estella*

Május 27-én bérmálkozás volt egyházközségünkben. Spányi Antal püspök atya 19 testvérünket részesítette a bérmálás szentségében. A szentmisén a püspök atya a bérmálásról tanított, és felhívta figyelmünket arra, hogy a vértanúk korát éljük. Az egyiptomi mártírokhoz hasonlóan nekünk sem szabad elrejtőnünk hovatartozásunkat, hanem vállalnunk kell Jézus Krisztust minden körülményben. A Szentlélek ajándékából biai, herceghalmi és etyeki fiatalok részesültek: *Alács Anna, Andréusz Zoltán, Benedek Árpád, Deák Júlia, Debreczi Andrea, Géczy Veronika, Heizer Andrea, Horváth Laura, Illés Zoltán, Jung Diána, Mogyorósi István, Mohos Eszter, Palcsek Katalin, Palóczi Péter, Patak Bálint, Péter András, Szalay Melinda, Székány Ivett, Zentai Beatrix.*

Gusztai atya vasmisés

Az 93 éves Újfalussy Gusztáv Ottó atya, ciszterci szerzetes idén ünnepli pappá szentelésének 70. évfordulóját. Gusztai atya 16 éven keresztül volt biai plébános. Vasmiséje alkalmából a Magyar Kurír 5 évvel ezelőtti, a 65. évforduló idején megjelent írásával köszönjük.

Ottó atya 1924 őszén látta meg a napvilágot Bécsben. Tízévesen került a ciszterci rend budai Szent Imre Gimnáziumba, ahol a kimagasló tanáregyéniségek úgy magukkal ragadták a nyiladozó értelmű diákot, hogy mint mondja, „nem lehetett nem cisztercivé válni”. Tanára volt Endrédy Vendel későbbi zirci apát, aki annyira megszerette vele a matematikát, hogy később – bár erről képe-sítést már nem kaphatott – matematika (magán)tanárként is megállta a helyét. Oktatta Gimesi Nándor, aki még a Rákosi-időben is a nyilvános rendes tanár lehetett a budapesti tudományegyetemen, ahol 1944-től 1952-ig a növényélettani tanszék, haláláig pedig a Fűvészkert vezetője volt. Szívesen emlékszik vissza Rajeczky Benjaminra is, aki Kodály Zoltánnak volt a legszorosabb munkatársa, és osztályfőnökére, Schilling Rogerre. Ők gyakorolták a legnagyobb hatást a fiatal Újfalussyra, így az érettségit követően felvételt kérte Szent Bernát rendjébe. Az övek volt a legnépesebb évfolyam, tizenheten voltak. Novíciusmesterük Naszályi Emil volt, aki 1945-ben megalapította a Regina Mundi monostort, és a ciszterci rend női közösségét haláláig vezette.

Ottó atya teológus korában Zemplén György későbbi esztergomi segédpüspök mellett kisegítő szertartó volt, talán ez az oka, hogy még ma is a liturgia áll hozzá a legközelebb. Bár történelmi okokból ez irányú mélyebb tanulmányokat nem folytathatott, szolgálatában mindig törekedett a liturgia szép ünneplésére, és erre nevelte számos ministránsát is. 1946-ban tett örök fogadalmat, pappá pedig egy évvel később Zircen szentelték.

Első állomáshelyén, Előszálláson a XVII. században telepedtek meg a ciszterciek. A két világháború közti időszakban Hagyó-Kovács Gyula rendi számvelő mintaszertű gazdálkodást alakított itt ki, s a település országos hírnévre tett szert. A cselédek és az alkalmazottak közül külön támogatást kaptak, akik a szüleiket eltartották, a

gyerekek tanulását pedig ösztöndíjakkal segítették. Vagyis a kommunisták által hangoztatott vádak – mármint hogy a papok népnézők – élő cáfolata volt a ciszterci nagybirtok, így hamarosan sajtóhadjárat indult többek között Hagyó-Kovács és a fiatal káplán ellen is. „A fekete reakció izeg-mozog” – írta róluk a korabeli Szabad Nép. A gazdasági zseni ökonómus, akinek korábban miniszteri tárcát is ajánlottak, de visszautasította, a Grósz-perben „népellenes magatartás” vádjával 1951-ben 13 évet kapott.

A szerzetesrendeket a kommunista hatalom egyetlen tollvonással feloszlatta 1950-ben, s azt is meghatározta, hogy egy-egy egyházmegyében hány pap működhet. Mivel a ma 88 éves szerzetes már az egyházmegye területén működött, Shvoy Lajos székesfehérvári püspök felvette egyházmegyei keretbe, s Bodajkra adott neki kápláni kinevezést, ahol az a Vajk Gyula volt a plébános, akinek Ottó atya valaha főministránsa volt. Intenzíven foglalkozott a fiatalokkal, biciklitúrára vitte őket Csatkára. „Az állam megtudta, persze, hogy elhelyeztek. Akkor két hónapra Csepelre kerültem, onnan Móra. De Mórról is menni kellett, mert az Úrnapi körmeneten nyolcvan ministráns és száz virágszóró lány volt – sorolja „bűneit”, s közben halálával emlékszik meg plébánosairól, akik megbíztak benne, soha nem kötötték meg a kezét, mindig engedték dolgozni. Ottó atya egyik profán jelmondata volt, hogy nem az a legény, aki adja, hanem aki állja. S mindig ehhez tartotta magát. „Voltak özszezszezőrenéseim az állammal is, mindig a határokat súroltam. De ki súrolja a határokat, ha nem a káplán? Annak az a sorsa, hogy ma itt van, holnap ott. Ha ő nem vállalkozik, akkor ki

vállalkozzék arra, hogy kiálljon és megpróbáljon gerincet mutatni?” – mondja, majd hozzáteszi a paptársak korabeli figyelmeztetését, ha már úgy érezték, túl messzire ment: „Te vigyázz, ha ezt az állam megtudja, még kineveznek plébánossal!”

Erre azonban sokáig nem kerülhetett sor. Mór után ugyanis további kápláni helyek következtek: Pilisvörösvár, egy akkor még érintetlen sváb falu, ahol nagy szükség volt Ottó atya nyelvtudására, majd Érddliget, ahol 1954–58 között dolgozott. Ezt követően plébániai adminisztrátor Besnyő és Etyeken, egy szintén sváb településen, ahol – annak ellenére, hogy a falu 90 százalékát kitelepítették – többet gyóntatott németül, mint magyarul. Az első plébánosi kinevezést 1971-ben Biára kapta, ahonnan a rendszerváltást megelőzően, 1988-ban került Perbálla. „Az egy nagyon komoly hely, ott egyetemista szinten lehetett dolgozni az ifjúsággal, templomi hittannal, nagyon jó segítőtársaim voltak. Ott is erős német kapcsolatok voltak, melyek révén sikerült elindítani a templom renoválását, amibe nagyon sok pénzt fektettek be a távolra szakadt perbáliaiak.”

A szerzetes közösségek újraindulásakor Kerekes Károly apát Borzavára tette plébánosnak. „Elfoglaltság szintjén ez nyugdíjas éveknek számított, de az volt a jó, hogy Zirc közel lévén akkor mentem be a közösségbe, amikor csak akartam. Az akkori plébánossal olyan jól megértettük magunkat, hogy a zirci munkába is befogott. A Veszprémi Főegyházmege éppen akkor készítette a statútumait, amit a II. Vatikáni Zsinat után kellett megalkotni, abba is bevontak a liturgikus érdeklődésem alapján” – emlékezik vissza a kilencvenes évek feladataira.

1996-tól tizenhárom éven át volt a székesfehérvári Nagyboldogasszony-templom plébánosa, ahol kiegészítő lelkészként ma is tevékenykedik, és a rend fenntartásában működő Szent István Gimnáziumban ma is hittant oktat. Hogy bírja 88 évesen is türelemmel? „Nem mondom, hogy könnyű, de volt nekem is egy idős tanárom, Palotai Ireneusz, ő is nyolcvan fölött volt, amikor kémiát tanított a Szent Imrében. Sokszor azt gondolom, hogy most viszsza kapom azt, amit mi övele csináltunk. A gyerekek addig egészségesek, amíg gond van vele. Ha nincs, akkor már baj van” – feleli az energikus, mindig tevékeny, másokat segítő vasmisés.

Amikor gondolni sem lehetett arra, hogy a látókörében lévő családokat, nélkülözőket pénzzel segítse, hiszen magának sem volt, gyerekeket korrepetált matematikából, latinból, németből, amivel nagy anyagi terhet vett le a szülőkről: „Isten nevében vatikáni valuta alapján csináltam ezeket a különórákat, és így kapcsolatom volt a családokhoz” – eleve-níti fel cinkos kacsintással a benne akkor is munkálkodó, missziót szolgáló dacot a diktatórikus belsevista hatalommal szemben. „Nem hagytták, hogy ciszterci tanár legyek? Azért is megmutatom, hogy tudok tanítani” – ez az érzés munkált benne évtizedeken át.

Hatvanöt év szolgálattal a háta mögött hálás egész papi életéért. „Nincs egy év, de még egy hét sem, amit szeretnék kitörölni az emlékezetemből. Mindenért halás vagyok, pedig voltak nehéz, keserves időszakok. A Jóisten átsegített rajta, és itt vagyok, a Jóisten kegyelméből viszonylag munkaképesen.” A soha nem panaszkodó, kesergő Ottó atya még a korosodó test gyöngeségeiről is hálatalten szól: „annyi szeretetet, ápolást, gondozást, amivel körülvesznek, egészségesen nem tapasztaltam volna meg, mert azt mondták volna, úgyis bírja”.

A jubileumi szentmisére megtelt a ciszterciek székesfehérvári tágas, barokk temploma Ottó atya állomáshelyeiről érkező hálás hívekkel. Brückner Ákos Előd plébános jubiláns rendtársát és plébános elődjét így jellemezte: „A Jósiten nagyon markáns karaktert adott neki. Magát művelő ember, mindig könyvek között találok. A beszédei nagyon tömörök, rövidke, sziporkázóak. Közel kilencven éves, és ma is azonnal és mindig rá lehet venni arra, ami jó, bármikor szívesen segít.” A köszöntőkhöz csatlakozott Dékány Sixtus zirci főapát mellett a Székesfehérvári Egyházmegye jelenlegi és nyugalmazott főpásztora, Takács Nándor is. Spányi Antal püspök így méltatta az ünnepeltet: „Ottó atya mindig készséges, mindig vidám, soha nem kesereg. Ez a Jóistennek egészen szép ajándéka egy ember számára. Mindig képes meglátni, hogy mi az ő dolga, arra figyel, és azt akarja a lehető legjobban megtenni. Imádságos embernek ismerem, aki az imádságban tud Istenre figyelni, meghallja az Isten szavát, föl ismeri az idők jeleit, ezért mindig nagyon korszerű pap.”

Forrás: Szerdahelyi Csongor/Magyar Kurír

Verskápolna

Úrnapja

Babits Mihály Eucharistia című verse a Nyugat 1938. júniusi számában jelent meg az Eucharisztikus Világkongresszus tiszteletére. 1938-ban az Eucharisztikus Világkongresszust Budapesten tartották, ahol megjelent Eugenio Pacelli bíboros, pápai legátus, a későbbi XII. Pius pápa.

2020-ban ismét Magyarország rendezheti a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust.

Babits Mihály: Eucharistia

*Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az őt*

*törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
húsát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje*

*szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.*

*A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával áttalér*

*minden családot s törzseket.
Egyik karja az igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,*

*ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?*

*Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,*

*hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.*

Kerkovits G.

Aki szépen énekel...

2009 novemberében indult jelen cikk-sorozat, amely azóta már sok-sok témát tárgyalt a szent zenén belül, de egy fontos rész még kimaradt: maga az éneklés. Ugyanis nagyon lényeges, hogy a templomba járó hívő ismerje és tudja, hogy mit miért és mikor éneklünk, de korántsem mindegy, hogy maga az ének miként szólal meg.

Most nem célolok az, hogy egy cikkbe összesűrítsek mindent, amit a szép éneklésről tudni illik, csupán pár fontos részt hadd emeljek ki.

Aki (szent éneket) énekel, kétszeresen imádkozik. Isten házában csak szépen szabad énekelni! Figyeljünk az orgonaszó-

ra! Ne siessünk jobban az orgonánál, de ne is húzzuk el az éneket! Figyeljünk egymásra is! Énekekben ne előzödjünk és ne nyújtsuk a szótagokat hosszabbra, mint mások! Az éneket a megadott jelre – a templomban bevezetett szokás szerint – egyszerre kezdjük! Kerüljük a dallamhangok közti „csúszkálást”! Az ének szövegét ájtatosan, érhetően ejtsük ki! Az ének egyes szavait lélegzéssel ne szakítsuk ketté! (Pl.: „A keresztfá-hoz megyek”; ellenben próbáljunk két ütemet egy levegővel énekelni).

S végül ne felejtjük el, hogy a szent ének is ima, amely Istenhez emeli a szívünket.

Szalai Péter

Naptár

- A szentmise minden vasárnap 8-kor és fél 10-kor kezdődik.
- Kedden és pénteken este szentségimádást tartunk a templomban.
- Szerda reggelente fél 9-kor zsolozsmát imádkozunk a templomban.
- A templomi énekkar csütörtökönként 18 órakor próbál a plébánián. A gitáros kórus hétfőnként fél 8-kor tartja próbáit. Szeretettel várjuk az énekelni szeretőket.
- Fogadóórák időpontjai: hétfő:15–18.30; kedd, péntek: 16–17.30.
- Egyházi hozzájárulást csekken, illetve átutalással is lehet fizetni. A Biai Római Katolikus Egyházközség számlaszáma: **11101002-75013774-36000001**.
- A Biai Szent Anna Karitatív Alapítvány számlaszáma: **10400463-50526774-83901001** (K&H Bank Zrt.).
- Június 24-én 10 órakor papszentelés lesz a székesfehérvári Székesegyházban. Ebben a szentmisében mondunk hálát Újfalussy Guszti atyáért, papszentelése 70. évfordulóján.
- A Szent Anna-búcsú július 30-án lesz.

Örömhír

A Forrás újság áprilisi számában olvashattunk a 200 éves sekrestyeszekerény felújításáról.

Örömmel adhattunk hírt arról, hogy a renoválási munkálatokra a pénz kétharmad részben összegyűlt az Önök nagylelkű adományaiából. Most azt a nagyszerű és örvendetes fejleményt szeretnénk megosztani Önökkel, hogy a cikkben olvasható felhívásra – miszerint a további, hiányzó részre folytatjuk a gyűjtést – az Egyházközségünkben működő Rózsafüzér társulat jelentkezett, hogy a még hiányzó részt kiegészíti.

Felajánlásuknak köszönhetően biztossá vált, hogy templomunk régi és egyedülállóan értékes liturgiát segítő műtárgya ismét a közösség szolgálatára állhat.

Isten fizesse meg Mindannyiuk értéktelentő együttműködését!

Szent Anna Oltáregylet

Készülünk a szentmisére!

A szentmisék olvasmányai (Úrnapja – Évközi 14. vasárnap)

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
Jún. 18.	MTörv 8,2-3.14b-16a	1Kor 10,16-17	Jn 6,51-58
Jún. 25.	Jer 20,10-13	Róm 5,12-15	Mt 10,26-33
Júl. 2.	2Kir 4,8-11.14-16a	Róm 6,3-4.8-11	Mt 10,37-42
Júl. 9.	Zak 9,9-10	Róm 8,9.11-13	Mt 11,25-30

Felelős kiadó: a Biai Egyházközség Képviselő-testülete
Szerkesztőbizottság: Géczy Árpád, dr. Kerkovits Gábor, Szalai Péter
www.biaikatolikus.hu • E-mail: biaiplebania@gmail.com
Tördelés: Horváth Árpád • Sokszorosítás: Krónikás Bt.
Következő lapzárta: 2017. szeptember 3.